

РЕШЕНИЕ

№ 6833

гр. София, 15.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42
състав**, в публично заседание на 29.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **1199** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).
Образувано е по жалба на Д. И. С. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], против Решения по т.12.3, т. 12.4 и т.12.5 от Протокол № 188 от 03.02.2022 г. на Управителния съвет на Държавен фонд "Земеделие" и Заповед № 55/04.02.2022 г. на Изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя от длъжността Главен секретар с ранг III старши в ДФ "Земеделие". Според жалбоподателя заповедта е незаконосъобразна, издадена при липса на компетентност, в явно противоречие с материалноправните разпоредби на закона и в нарушение на процедурните правила. Протоколните решения намира за нищожни. Отправеното до Съда искане е за прогласяване нищожността на решенията и на заповедта, а при условията на алтернативност – за отмяната им, както и за присъждане на разноски. В с.з. жалбоподателят чрез адв.Р. поддържа жалбата, моли за отмяна на акта, като претендира и присъждане на направените разноски по делото по представен списък (л.119).
Ответникът – Изпълнителният директор на ДФ "Земеделие", чрез процесуалния си представител адв.П. оспорва жалбата, като я намира за неоснователна и недоказана. Прави възражение за недопустимост на оспорването на Решения по т.12.3, т. 12.4 и т.12.5 от Протокол № 188 от 03.02.2022 г. на УС на ДФЗ. Претендира разноски по представен списък (л.104). Представя писмена защита с развити подробни съображения.

Ответникът – Управителния съвет на Държавен фонд "Земеделие", чрез Министъра на земеделието като председател на Управителния съвет на ДФЗ, конституиран с протоколно определение от 29.09.2022 г., е подал молба, с която оспорва конституирането си като ответник по делото. В с.з. чрез процесуалния си представител юк.Н. оспорва жалба и моли същата да бъде отхвърлена. Не претендира разноси.

Съдът с протоколно определение от 29.09.2022 г. се произнесе по възражението на ответника УС на ДФЗ да бъде конституиран като ответник по делото. Съдът изложи мотиви, че УС на ДФЗ попада в обхвата на легална дефиниция за административен орган по § 1, т.1 от ДР на АПК. Специалният закон (Закон за подпомагане на земеделските производители), в чл.18, ал.1, т.1 предвижда, че УС е орган на фонда. УС е овластен въз основа на същия закон като носител на административни правомощия, изрично разписани в чл.19, ал.1 на ЗПЗП. Този колективен орган безспорно принадлежи към системата на изпълнителната власт, като основното му правомощие по преразпределение на обществени средства също е разписано в закона - чл.19, ал.1, т.5 във вр. чл.12, ал.2 от ЗПЗП. По тези мотиви Съдът отхвърли искането за заличаване на УС като ответник по делото.

Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят С. е заемал длъжността Главен секретар на ДФЗ.

На 03.02.2022 г. УС на ДФЗ е провел заседание, документирано с Протокол № 188 от същата дата. На заседанието са приети следните, решения, относиме към настоящия случай:

по т.12.3 е взето следното решение: «Освобождава г-н Д. И. С. - Главен секретар на ДФ "Земеделие"»

по т. 12.4 е взето следното решение: «Избира Главен секретар на ДФ "Земеделие" г-н Р. К. К.»

по т.12.5 е взето следното решение: «Възлага на Изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" да предприеме всички правни и фактически действия по изпълнението на взетите решения».

Заповед № 55/04.02.2022 г., издадена от Изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя от длъжността Главен секретар с ранг III старши в ДФ "Земеделие". В заповедта е изложено следното: Причини за прекратяване на служебното правоотношение: налице е обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения.

Заповедта е връчена лично на жалбоподателя 04.02.2022 г.

По делото се прие административната преписка и допълнително представеният Протокол № 188 от 03.02.2022 г. от заседанието на Управителния съвет на ДФЗ "Земеделие" в цялост, надлежно удостоверен съгласно чл.8, ал.4 от Устройствения правилник на ДФЗ.

При така установените факти Съдът обоснова следните правни изводи:

Жалбата е процесуално недопустима в частта, в която се оспорват Решения по т.12.3, т. 12.4 и т.12.5 от Протокол № 188 от 03.02.2022 г. на УС на ДФЗ.

Това е така, защото обжалваните решения не са административни актове по смисъла на чл.21 АПК, те не представляват волеизявление на УС в качеството му на

административен орган. По силата на чл.19, ал.1, т.7 от Закона за подпомагане на земеделските производители УС взема решения и по всички други въпроси, свързани с дейността на фонда, поставени от изпълнителния директор или от членове на управителния съвет; а съобразно чл.6, ал.2, т.12 от Устройствения правилник на ДФЗ, УС взема решения по всички други въпроси, свързани с дейността на фонда, ако това е предвидено в нормативен акт или ако прецени, че това е необходимо. От тези нормативни текстове следва, че по същество решенията са вътрешнослужебни актове, с които са отправени предложения до органа по назначаването да освободи жалбоподателя като гл.секретар и да назначи на негово място Р.К.. Орган по назначаването на гл.секретар е Изпълнителният директор на ДФЗ – чл.20, т.5 ЗПЗП и чл.10, т.9 УПДФЗ. Като такива с вътрешноведомствен характер, решенията са насочени към организация на работата във ведомството. По силата на чл.21, ал.5 АПК не са индивидуални административни актове волеизявленията, действията и бездействията, когато са част от производствата по издаване или изпълнение на индивидуални административни актове и настоящият случай е точно такъв.

За жалбоподателя липсва правен интерес от оспорване на указаните решения. Правният интерес като абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на жалбата възниква тогава, когато административният акт има пряк правопроменящ, правопрекратяващ или правогасяващ ефект по отношение субективните права и законни интереси на жалбоподателя. Между жалбоподателя и УС на ДФЗ не съществува административно правоотношение с очертан от закона предмет на регулиране, който да подлежи на защита по реда на съдебното обжалване. Това е така, защото за да обоснове правен интерес от обжалване, подателят на жалбата следва да се позовава на съществуващо между него и органа на власт административно правоотношение, при което в резултат на действието му са засегнати или съществува реална опасност от засягане на негови лични права и законни интереси, каквото в случая не е налице. Едва след приемане на предложенията и издаване на акт за прекратяване на служебното правоотношение, последният подлежи на съдебно обжалване и точно това е сторено в случая. Жалбоподателят няма правен интерес от оспорване на решенията, тъй като в случая липсва каквото и да било накърняване на негови права и законни интереси. Обективното нарушаване или застрашаване на права е материално-правното основание, от което се поражда процесуалноправният интерес от съдебна защита. Такъв в случая не се установи.

Ето защо Съдът следва да остави без разглеждане жалбата в частта ѝ, с която се оспорват Решения по т.12.3, т. 12.4 и т.12.5 от Протокол № 188 от 03.02.2022 г. на УС на ДФЗ и да прекрати делото в тази негова част.

Жалбата е процесуално допустима в частта, с която се оспорва Заповед № 55/04.02.2022 г. на Изпълнителния директор на ДФЗ, като подадена от надлежна страна и в рамките на законния срок, срещу подлежащ на обжалване административен акт.

По същество жалбата е основателна.

Обжалваният акт е издаден от компетентен административен орган в предписаната от закона форма. При постановяването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Съдът обаче намира, че е нарушен материалният закон.

За да прекрати служебното правоотношение на жалбоподателя, Изпълнителният директор на ДФЗ се е позовал на разпоредбата на чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл - наличие на

обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения. В мотивите на заповедта тази невъзможност по никакъв начин не е обоснована. Липсват изложени каквито и да било фактически твърдения, от които да става ясно защо органът по назначаването е приел, че жалбоподателят обективна не може да изпълнява правата и задълженията си по служебното правоотношение

За да се прекрати служебното правоотношение на посоченото от органа правно основание, е необходимо наличието на обективна невъзможност служителят да изпълнява служебното си правоотношение, извън изрично посочените случаи по чл.103, ал.1, т.3. За целта следва да се установи възникнало обстоятелство, което обективно, извън волята на страните в правоотношението, да възпрепятства служителя да изпълнява задълженията си, и това възпрепятстване е трайно.

Обективната невъзможност за изпълнение на задълженията по служба се свързва с настъпването на събития, които не произтичат от поведението на някоя от страните по служебното правоотношение. Това са такива събития, които не зависят от волята нито на органа по назначаване, нито на служителя и трайно препятстват изпълнението на служебните задължения, като това неизпълнение не може да бъде преодоляно. Съдът намира, че такава обективна невъзможност не е доказана, защото в пределно лаконичните мотиви на заповедта единствено е възпроизведен законовият текст на чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл.

Не е посочено нито едно фактическо твърдение, обосноваващо извод за наличие на цитираната законова хипотеза. Не са ангажирани и доказателства за наличието ѝ.

Действително по делото са представени Решения по т.12.3, т. 12.4 и т.12.5 от Протокол № 188 от 03.02.2022 г. на УС на ДФЗ. Обстоятелството, че Съдът прие за недопустима жалбата в частта ѝ, с която същите решения се оспорват, поради липса на годни за оспорване административни актове, не е пречка указаните решения да бъдат обсъдени в съдебния акт като доказателства, в светлината на Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975 г. на ОСГК на ВС. В това ТР върховните съдии са приели, че мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт най-късно до изпращането на жалбата срещу акта на по-горния административен орган в съобщението до страните, в препроводителното писмо или в друг документ към изпратената преписка, ако изхождат от същия административен орган, който е издал акта. Тази хипотеза обаче не е налице в случая. Това е така, защото на първо място въпросните решения не изхождат от същия административен орган, който е издал акта, а от УС на ДФЗ. На второ място, прочитът на протоколните решения не открива и в тях мотиви защо следва да се приеме обективна невъзможност щото служителят да изпълнява служебното си правоотношение. Същите обективират взети управленски решения и се явяват предложения до органа по назначаването, както Съдът изясни по-горе, но също не съдържат фактически данни, които да сочат кое е това събитие, независимо от волята на страните по служебното правоотношение, но трайно препятстващо изпълнението на служебните задължения и не можещо да бъде преодоляно. Взетите управленски решения очевидно са субективно обусловени и изключват обективно настъпили обстоятелства извън волята на страните.

Ето защо следва да се приеме, че атакуваният административен акт е издаден в нарушение на материалния закон и в несъответствие със законовата цел. Заповедта е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Независимо от изхода на спора на жалбоподателя не следва да се присъждат претендираните от него разноски. В списъка на разноските (л.119) е посочено, че се

претендират такива за безплатно осъществена адвокатска защита в размер на 852 лв. В договора за правна защита и съдействие от 20.05.2022 г. (л.120) е посочено, че адв.Р. е оказала безплатно адвокатска помощ съгласно чл.38, ал.1, т.3, предл.второ от Закона за адвокатурата. Указаната законова разпоредба предвижда, че адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на друг юрист. По делото не са представени доказателства, че жалбоподателят е юрист, а напротив – от представената диплома за висше образование от Нов български университет (л.72) изрично е вписана специалността на същия Египтология, както и че няма втора специалност. Ето защо не може да се приеме, че е имало основание на жалбоподателя да бъде оказвана безплатна правна помощ. Налице е хипотеза, при която не е договорено и изплатено адвокатско възнаграждение, поради което претендираните разноски за такова възнаграждение не следва да бъде уважено.

Така мотивиран и на основание чл.159, т.1 и чл.172 от Административно-процесуалния кодекс, Административен съд-София град,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Д. И. С. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], против Решения по т.12.3, т. 12.4 и т.12.5 от Протокол № 188 от 03.02.2022 г. на Управителния съвет на Държавен фонд "Земеделие".

ПРЕКРАТЯВА производството по адм.дело № 1199/2022 г. по опис на Административен съд-София град в посочената по-горе част.

Решението в тази част има характер на определение и може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

ОТМЕНЯ по жалба на Д. И. С. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], издадената от Изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие" Заповед № 55/04.02.2022 г., с която е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателя от длъжността Главен секретар с ранг III старши в ДФ "Земеделие".

Решението в тази част може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: